

*Х. Кайперт (Бон, Германия)*

А. Х. ВОСТОКОВ, НЕМСКАТА СЛАВИСТИКА И СТАРОБЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК

*(Резюме)*

По повод на 175-годишнината от публикуването на „Рассуждение о славянском языке“ (1820 г.) се разяснява, че този труд на А. Х. Востоков трябва да се разбира преди всичко като оспорване на критиката, отправена от Й. Добровски в 1806 г. към главата на църковнославянски („Altslawonisch“) в „Nestor“ на А. Л. фон Шльоцер (1802 г.) и към тезата за самостоятелността на българския език в неговата „Nordische Geschichte“ (1771 г.). Замените между буквите за носовите гласни в „Лаврентиев сборник“ дават на Востоков повод за предположението, че развоят на език е протекъл в България различно от Сърбия или Русия и че славянската азбука е била създадена първоначално за българите. Следователно, първото научно доказателство за българския произход на църковнославянски е приведено срещу Добровски и се явява по-нататъшно развитие на мислите на Шльоцер.